

dre henvendelsen samtidig har til formål at påvirke forbrugeren til at afgive bestilling på varer, eller dette måske ligefrem er det egentlige formål. Det er uden betydning, om henvendelsen sker med henblik på at indgå aftale eller opnå bestilling straks eller først på et senere tidspunkt.

Forbudet vil finde anvendelse i alle tilfælde, hvor henvendelsen sker her i landet. Det omfatter således også henvendelser fra udenlandske firmaer og disses repræsentanter. Bestemmelsen i næringslovens § 11, stk. 3, om optagelse af bestilling for udenlandsk regning er knyttet til næringslovens systematik og er i øvrigt i første række historisk begrundet. Det er ikke anset for nødvendigt at optage en tilsvarende bestemmelse i lovforslaget.

Til stk. 2.

Fra det gældende forbud mod uanmodet personlig henvendelse gøres i næringslovens § 11, stk. 2, undtagelse for de *naturalprodukter*, som efter samme lovs § 12, stk. 1, litra a, og stk. 2, lovligt kan sælges ved omførsel. Denne undtagelse foreslås opretholdt ved stk. 2, nr. 1, hvor der samtidig gøres undtagelse for varer, for hvilke der i medfør af næringslovens § 13 er givet tilladelse til omførsel.

Der tages ikke med stk. 2, nr. 1, stilling til, i hvilket omfang de pågældende varer må sælges ved omførsel, idet dette spørgsmål reguleres af næringslovens §§ 12 og 13. Adgangen i næringslovens § 12, stk. 1, litra a, og stk. 2, til omførsel af naturalprodukter gælder for personer, men derimod ikke for selskaber. Med hensyn til naturalprodukter er undtagelsen i nr. 1 derfor for selskabers vedkommende kun aktuel for så vidt angår bestillingsoptagelse.

Fra forbudet mod uanmodet henvendelse om bestillingsoptagelse gøres der i næringslovens § 11, stk. 2, undtagelse for henvendelser om bestilling på *bøger* (kolportage). I næringslovkommissionen, hvis betænkning fra 1964 (nr. 360/1964) danner grundlag for de gældende bestemmelser i næringsloven, blev spørgsmålet om berettigelsen af denne undtagelse indgående drøftet, jfr. betænkningens s. 37. Et flertal i kommissionen lagde bl. a. vægt på, at kolportage må anses for ønskelig af hensyn til folkeoplysningen, og at store værker af kulturel betydning efter det for kommissionen oplyste ikke vil kunne udkomme, hvis der ikke er adgang til kolportage. Et mindretal i kommissionen mente, at også uanmodede henvendelser om salg af bøger burde forbydes. Man pegede på, at netop bestillingsoptagelse på større bogværker giver anledning til mange beklagelser, og stillede sig tvivlende over for kolportagens betydning for folkeoplysning og kulturspredning, idet man havde indtryk af, at kolportagesalget langt

fra er indskrænket til værker, der kan berettige til en sådan karakteristik.

Udvalget om dørsalg (jfr. de almindelige bemærkninger, pkt. 7) tilsluttede sig i 1970 enstemmigt den opfattelse, som mindretallet i næringslovkommissionen havde givet udtryk for, „idet man ikke føler sig overbevist om, at hensynet til folkeoplysningen kan nødvendiggøre salgsmetoder, som forudsætter agentakkvisition direkte over for publikum“ (betænkningens s. 27).

Forbrugerkommissionen har ikke taget stilling til spørgsmålet om opretholdelse af adgangen til kolportage, idet kommissionen henviser til, at spørgsmålet overvejes i kulturministeriets udvalg om bogen, jfr. betænkning III, s. 31.

Den risiko for misbrug, som er påpeget af mindretallet i næringslovkommissionen, er blevet bekræftet af de erfaringer, som i forbrugerklagenævnets virksomhed er gjort vedrørende dørsalg af bøger. Af klagenævnets årsberetning for 1975, som vedrører perioden fra den 1. juni 1975 til den 31. december 1975, fremgår det således, at klager vedrørende dørsalg af bøger udgjorde ikke mindre end ca. 25 pct. af i alt ca. 1500 skriftlige klager, jfr. beretningens s. 21. I 1976 er den relative andel faldet noget, nemlig til ca. 18 pct. af i alt ca. 2300 klager, jfr. klagenævnets årsberetning for 1976 s. 20. I langt de fleste af de afgjorte klagesager har forbrugeren fået medhold.

I sit hørings svar vedrørende lovudkastet har Den danske Forlæggerforening vendt sig imod en ophævelse af adgangen til dørsalg af bøger. Foreningen har bl. a. anført, at omsætningen ved dørsalg vel kun udgør en mindre del af den samlede omsætning ved salg af bøger til forbrugere (ca. 4 pct.), men at dørsalget specielt ved store værker af særlig kulturel og oplysningsmæssig betydning tegner sig for en meget væsentlig del af det samlede salg. For sådanne værkers vedkommende vil et forbud mod dørsalg efter foreningens opfattelse betyde, at de enten ikke vil kunne udkomme, eller at de vil blive væsentligt dyrere. Med hensyn til forbrugerklagenævnets praksis har foreningen peget på, at klagerne i alt væsentligt vedrører 4 forlag, som ikke er medlemmer af forlæggerforeningen, og at der ikke har været indgivet nogen klage over dennes medlemmer i forbindelse med dørsalg. Faren for misbrug vil efter foreningens opfattelse i tilstrækkeligt omfang kunne imødegås på anden måde, bl. a. gennem en særlig vidtgående fortrydelsesregel, hvorefter fristen for fortrydelsesretten altid først løber fra varens modtagelse.

De fleste af erhvervslivets øvrige organisationer